

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

EL TIMO DEL LOGROÑÉS

—Volia dos ministeris
y perdigóns m'heu donat.

—Si, prò mira en Candilejas
quina cossa ha arreplegat.

Ja'ls dich jo a te de Lleixiu que he passat uns dies ab l'ànima més prima que en Costa de la Publicitat.

Aquet remenament de la crisi no m'ha deixat dormir ni de bon tros per las horas que he tingut son, y aixó que la meua son, quan l'agafo, es de més durada que la barra den Romero Robledo, de la que'm sembla que'n tenim per anys.

Qué'ls diré?, es una flaca; tots ne tenim una: a mi m'ha agafat per dormir, com a altres els hi ha agafat per badar, que encara es pitjor.

Per aixó, no's creguin; un servidor, dorm no per droperia, sino per conviccions filosóficas. Dormint un no s'avicia, ni té disgustos, ni contrarietats, ni preocupacions. Ademés, un servidor es molt admirador dels clàssichs—ab perdó sigui dit dels modernistas—y ja que un d'ells va descobrir que *la vida es sueño*, descobrint que ha mogut més farrolla que'ls remeys del doctor Munyon, penso que pera ser conseqüent ab els meus entusiasmes y ab el lema no hi há com roncar tantas horas com bonament se pugui.

Per altra part tot te las sevas compensacions; si'ls ministres, per exemple, poden donarse pisto assistint de casaca a recepcions, banquets al palau y demás actes de lluhiment, en cambi nosaltres podém donarnos el gust d'estarnos dintre de la estufa dels llençols ab aquella gran satisfacció que proporciona'l pensar que en aquells precisos moments històrichs el Govern no viu ni descansa ab lo del "affidavit"—que encara no sé lo que es, però pel nom enrevessat que porta, suposo que's tracta de cosa compromesa;—ab la qüestió dels *feitos* y las *trañias*; y ab el no menos famos assumpto del *pimentón*, que es el que pica més de tots.

Peró, fillets de Deu, *ni tanto ni tan calvo*. En bona hora que un s'hi tombi, per més que en Sagasta estigui encaparrat ab la solució dels mil y un geroglífichs que's presentan a diari en aquesta gran secció de *Matemáticas* que s'anomena Espanya, però'l que més patxorra tingui, vuy veure si podrá aclucar l'ull devant d'una perspectiva com la que'ns ofería la enrevessada tramitació d'aquesta crisi que'ns ha amenassat ab deixarnos a perpetuitat sense govern perque'ls ministres d'ofici s'havían declarat en vaga y els *esquirols* no volían ocupar el seu lloch perque temían el perill de trencadissa.

Ara figurínse com s'ho arreglaria [Cu-cut] sense govern. Veritat es que tením Planas, Comas, Doys, Junoys, Corominas, etc., etc., per anar tirant, però'ns faltarian els plats forts, las menjas substanciosas que alimentan y engreixan.

Creguin que ab aquesta intranquil·litat al cos m'he fet uns tips de somiar Romero entrant y sortint de la combinació, y de Weyler fentse'l Simón de l'Ombra y de Moret cambiantse de pis pera cedirlo al nou estandant que li convingués, que, francament, ni un cessant de *aspirante d'auxiliar interino de oficial quinto* que hagués esperat conseguir la realisació de las sevas ambicions per medi d'aquet trasbalsament polítich.

Ara, gracias a Deu y a la sanch freda den Sagasta, ja hem sortit d'engunias y podrém continuar com estavam: ab suspensió de garantías y tot.

El malhumor de la crisi ens ha sigut aquets dies sobrerament recompensat als cataláns ab l'entretingut espectacle que'ns han proporcionat els que manan, e sigui ab la pantomima titulada: "Buscando cosquillas al gato o la conspiración carlista," obra que, malgrat las representacions que porta, sempre's veu ab gust perque no deixa de ser altament interessant.

Val a dir que aquet cop la *reprise* s'ha fet ab oportunitat, donchs l'aparició de *bolets* a la tardor, al més escéptich li ha de semblar verossimil.

Ab tot, si la companyia no porta cap més obra de repertori, em temo molt que haurá d'anar a fer *bolos* per aquets mons de Deu, donchs a la llarga la comedia per bona que sigui arribaria a cansar al públich, per alló que's diu de que cada dia cols, amargan.

Aquells registres domiciliaris que donan per resultat la ocupació de colleccions de postals, de jochs de redolins o de cromos de capsas de mistos, acabarán per perdre tot el seu caràcter patétich si massa sen abusa.

Procurin també que a copia de la costúm de veure aquella situació tan dramática del *alijo* no's vulgarisi perdent tot l'efecte.

Aixó d'una troballa de mitja dotzena de cervatanas y d'un parell d'escopetas de saló y de quatre pistolas d'aire comprimit, es cosa que va be pera'l públich de diumenges a la tarde, però que ja no convens als *intelectuals* que no s'accontentan si no se'ls serveix de canó Krupp per amunt.

Ara com ara, lo millor sería arreconar l'obra per massa antiquada y presentar un estreno.

Jo crech—y no es pera portar l'aigua al meu moli—que'l catalanisme'ls oferiria un argument molt interessant. El títol de l'obra podria ser "Los hijos espúreos ó el separatismo con barretina" y l'assumpto algún alsament catalanista.

Si no's donan pressa veurán com el millor día els sortirà'l *Liberal* ab l'obra detallada escena per escena, pòsanthi per prólech aquella tragedia del Vendrell que li va conquistar tan bell éxit.

Ara que ve a tom, per molts espantadissos que a tot arreu hi veuen papus—no com aquell que estava vuyt dies sense menjar, sinó dels que clavan mossegada a la cara ignoscenta—la festa dels Jochs Florals celebrada a Sant Martí de Canigó, gairebe ho ha sigut un alsament. Hi há diari que diu que'ls carlistas y'ls catalanistas s'hi varen reunir pera tractar de l'autonomia de Catalunya, altres que hi anavan a reconstituir el *antiguo reino de Provenza*, alguns que *ocurrieron desórdenes* y que *gracias a las precauciones de las autoridades y al lujo de fuerzas de la policía la cosa no pasó a mayores*, y gracias més que res—com diu un altre *mejor informado*—a que *del pueblo de Carselade (?) acudió poca gente a la sublevación*.

Res, qu'hem estat drets assobre'l cràter d'un volcà ignorant la bullida o'l bullit que hi havia assota. Per

RECORT D'UNA SESSIÓ

de prompte, els diaris que aixís parlaven eran forasters; els de casa ja ha sigut diferent: aquets, més modestos que'ls altres, s'han concretat a n'alguns errors de informació ben perdonables en els reporters vius que escriuen las cosas abans de succehir.

Per exemple, el redactor especial que va enviar el *Ciero* a n'el *lugar de la ocurrencia*—no va ser mala ocurrencia—va tenir la bona pensada de ressenyar la festa desde'l vagó del ferrocarril, es a dir, abans de que'ls expedicionaris arribessin a lloch. Aixó, com es natural, va fer que en Mencheta, que sempre renya als seus subordinats perque li portan tart la feina hagués d'espabilar a n'el de referencia per enviarli massa dejorn, resultant que la informació apareixia al diari donant per consumats horas ha, actes que encara s'havían de realisar y descubrint *subidas penosas* que a n'aquet redactor tan especial no li havían costat encara un sol pas.

Naturalment, aquesta es la rahó que feya que a la ressenya's parlés de banderas catalanas ovacionadas, quan no sen va veure cap ni en forat ni en finestra, d'un discurs del senyor Matheu quin tema era *La poesia considerada como gloria de la Cataluña francesa*. (Ovación) (?), de *pendones de Wifredo izados en los elevados picos del monte* y d'altres no menos garrafals que no passen ni a una elevació de tants centenars de metres sobre'l nivell del carrer de Lauria.

Y ara, canviant de tó, felicitem al honorable Cos d'Adjunts per haverse sortit ab la seva; hem tingut Jochs Florals sense imposicions extranyas y baix la protecció d'un Estat més respectuós que l'espanyol pera las manifestacions de cultura.

Felicitem també y remerciem molt especialment a Monsenyor Carselade l'atenció que ha tingut ab els catalans y molt en especial l'oferiment que'ls ha fet de donar hostatje a la nostra poética Institució al Monastir de Sant Martí, sempre que convingui, y no sé perque'ns diu el cor que vindrá ocasió d'agafarlo per la paraula.

Ab tot, tant se valdria, y aplicant a n'aquet cas una frase del mestre Matheu, podem ben dir, comptant ab els bons oficis d'aquell patriótic prelat, que si'ns treuen els Jochs Florals d'Espanya, no conseguirán arrebastrarlos de Catalunya.

LLEIXIU.

Com que en Fabra no entenía al bo den Salas Antón, varen donarli un guindilla que l'hi anés traduint tot.

CARTA OBERTA

al senyor don Albert Bernis

Molt senyor meu: Varias damas de la nostra societat, m'han dirigit una queixa que li vaig a traslladar, suplicantli que'm dispensi si'm prenc tanta llibertat. Prò posis vosté al meu puesto y digui: ¿qu'is pot negar a prestá un servey al sexe més maco, més ideal y més digne de respecte de tots el sexes que hi há? Jo, francament, no tinc cara, ni penso tenirne may, per negarme a aquestas cosas quan, com ara, arriba el cas. Per lo tant entro en materia si a vosté no li sab mal. El fonament de la queixa de que al principi he parlat, ha sigut, com pot compendre, l'*Avis* que va publicar proibint que cap senyora portés el barret posat per assistir al Gran Teatre de la Rambla dels pardals, de quin vosté es empresari desde fa una pila d'anys. Manifestan las senyoras que s'han vingut a queixar, que es de tot punt impossible pels seus fins particulars despullarse del *sombrero*, perque, fins deixant apart que es l'adorno de més gracia, y potsé el més elegant de tot el mon de la moda, es l'esqué més essencial

per buscà una *conveniencia*,
com en diuen las mamás.
Y aixó es tan cert, senyor Bernis,
que no pot ser més vritat
i penso que ab dos paraulas
vosté se'n convencerà.
No hi há dubte que al Liceu
son molts que hi van a escoltar,
prò hi há un'altra part del públich,
que es potser la major part,
que hi va per las senyoretas
y ho trobo molt natural.
Donsas be, ab aquets *sombreros*
que fins ara s'han usat,
els joves de la platea
quedavan talment *tapats*
y com que del escenari
no'n veyan res més que'ls alts,
es clà, havian de distreures
ab els gorros del devant.
Un hom primer s'indignava
y deya mil disbarats,
maleint cent cops la moda
y aquell que la va inventar,

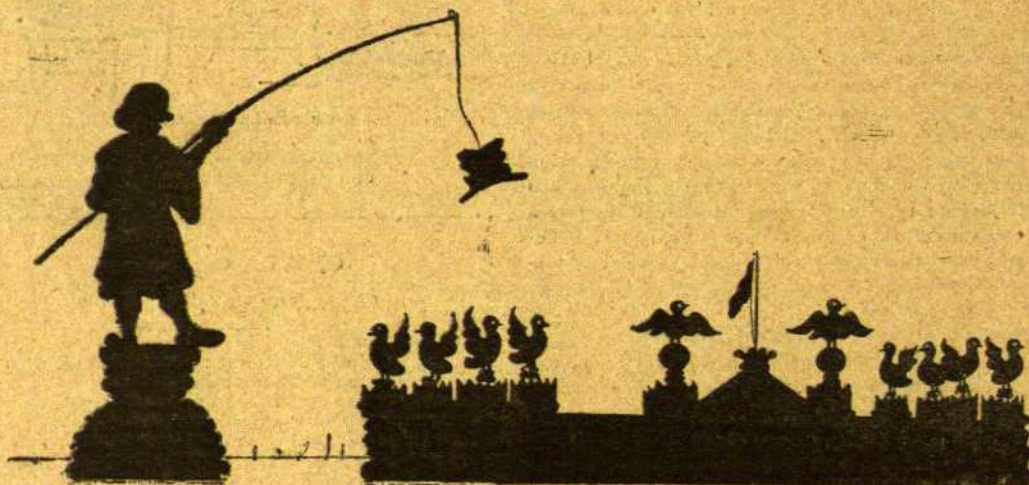
prò al cap d'un ratet entrava
aquella curiositat,
y arribant a l'intermedi...
veyám qui se'n sab estar
d'anà a donà una mirada,
tot fent el dissimulat?
Tot aixó moltes vegadas
no donava... *resultats*,
prò en cambi més d'una volta
era un remey radical
per curar la solteria.
Miri, jo m'hi vaig curar.
Y ara digui, senyor Bernis:
vosté que es tan delicat,
voldrà ferse responsable
dels mals que te de causar
aquesta ordre draconiana,
aquest avís malhaurat
que jo entench que es impossible
que aquí pugui prosperar?
¿Quin jove, que tan sols sigui
mitjanament ilustrat,
pot fixarse ab una dona
que no porti res al cap?

Rumlisho, senyor Bernis,
pénsihi be, y ja veurá
que'l seu plan no es realisable
ni penso que ho sigui may.
Els barrets de la platea
em sembla que no els treurá.

Y ara que ja s'ha fet seva
la queixa que li he exposat,
per compte purament propi
li tinch de manifestar
que, encara que jo censuri
l'ordre que vosté ha donat,
crech que ja que l'ha fet pública
per forsa l'ha de dñ a cap
si s'estima el seu prestigi
y vol teni autoritat.
No tinch, donchs, res més que dirli.
Ja sab que pot disposar.
Li desitjo un bon abono,
forsas plens a reventar,
y en quant a lo dels *sombreros*,
mil gracias per endevant.

K. O. K.

EN COLON COLOMISTA

—D'ensá que han fet l'Aduana aquí, que no'm puch treure els coloms de la vora.

Si no fos per...

Aquest es l'etern condicional de l'humanitat.

—¡Oh! Si no fos per...

Poch temps després d'haverse retirat en Peral del mon dels vius, van aparéixer simultàniament en més de sis nacions, submarins perfectíssims que s'haurien declarat de text, diguemho aixís, si no fos per...

Peró ja que no pot ser la navegació submarina—van dir els sabis—la qüestió es que s'inventi la navegació aèrea.

Y ¡pataplum! Surten, apareixen, brotan, aquí, allí, allà y encara més enllà... sis o set navegants aèreus.

Y un d'ells se tira a atravesar el mar ab el seu globo dirigible a voluntat del navegant, es clar.

—Peró per si acás—diu—que m'acompanyi un bon barco de vapor.

Y allí va la bomba.

—¡Hurraaall!—crida'l mon entusiasmat.

Y el barco de vapor, darrera.

—Ja está descoberta y dominada la direcció del globol—cridan.

En efecte, el globo dirigible marxava d'alló més be, però tot d'un cop ¡ay! demana auxili al barco, aquet li dona y... ab dificultats se salva.

El navegant diu:

—Está resolt el problema. Jo hauria arribat a mon destí si no fos per...

Si no fos per aquet dimoni de [condicional] ¿quánt temps faria que no hi hauria al mon cap geperut?

Mister Platin, aquell sabi nort-americà que va assombrar al mon ab la seva gran prempsa, tindria avuy una estatua a cada poble, si no fos perquè li va sortir malament la primera proba que va fer per adreçar un geperut.

Al devant d'un gran concurs de sabis que havian ensalsat las novíssimas teorías den Platin, va funcionar la prempsa a Baltimore.

Hi va entrar el del gep, més content que unas Pas-

cuas, ab l'idea de que anava a sortir-ne més dret que una noya presumida.

—Ho veuen tots bé?— va dir mister Plastin.—Veuen quina gepa més desenvolupada? sembla que entre espatlla y espatlla hi porti el Tibidabo.

—Cert, sí, sí—van dir tots.

—Donchs, bé; aixó el fa anar incómodo y mal fatxat, perque veuen el pit? sembla que hi porti un bulto sota la camisa.

—Sí, sí.

—Ara va a entrar a la gran prempsa. Cinch minuts després el veurán vostés esbelt com un gladiador y més tiesso que un pollo de la goma.

En efecte, cinch minuts després apareixia el geperut més tiesso que un garrot.

—¡Mort!—cridá'l concurs.

Y mister Plastin, imperturbable, va contestar:

—Mort, yes; però vegin vostés si ha desaparegut el gep.

Quedém, donchs, en que la premsa famosa hauria sigut un gran éxit per son autor, si no fos per...

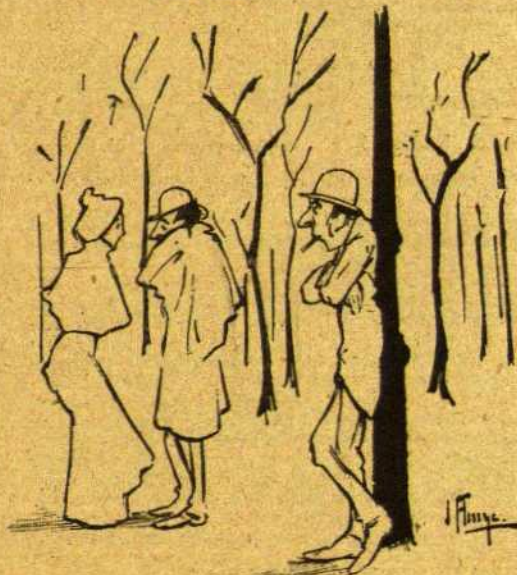
ADOLF GIBERT.

Delicadesas

A don Apeles Mestres.

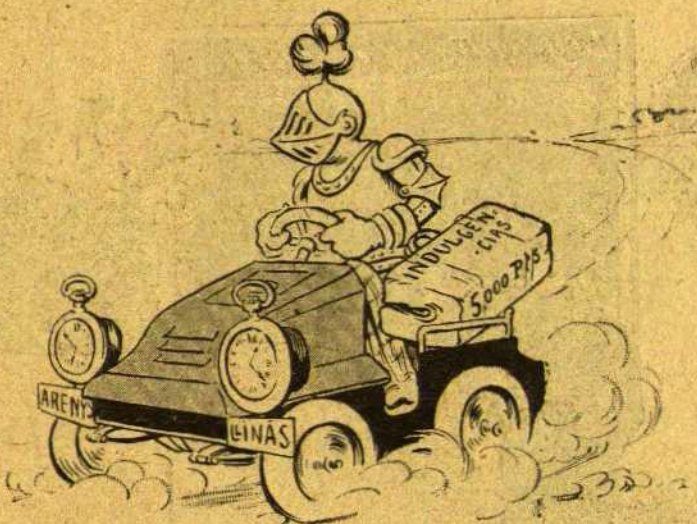
Si al dirigirnos a vosté no'ns moguéis altre sentiment que'l de *fer la pau* ab l'autor de las caricaturas

REFLEXIONANT

—Velshiaquí una cosa estranya que encara no la entench be: estich aguantant la capa y en cambi'm pelo de fret.

VIATGE PRODUCTIU

D'Arenys a Barcelona ab escala a Llinás.

més o menos desgraciadas—y que sempre semblan fetas ab la mà esquerra, perque Deu no'l crida per aquet camí—que un día y altre veuen la llum en un diari de quin nom no volém recordarnos en el moment present, ab quatre mossegadas, en las que s'hi vegés contractar un "per tot te deixo, a tall d'epitafi, estariam llestos.

Mes, no fugintnos may de la memoria aquell adagi francès de *à tout seigneur tout honneur*, consti que sentim una certa repugnancia a enterrarlo a la fossa comú dels adotzenats, perque si be al obrar aixis fariam justícia al caricaturista, en cambi fóram injustos envers el poeta. Y es que, quan un home val en un sentit o un altre, per enemich que siga, cal mirarshi una mica a faltarli obertament al respecte. Cosa que no volém fer, a menos que vosté no segueixi manant lo contrari.

Li dediquém aquet preàmbul perque compregui nostre sentiment al tenir que reptarlo per certs *nyichs nyichs* que nosolen tolerarse ni d'un germá benivolgut, perque dintre lo humá es difícil que unas quantas obras meritorias fassin oblidar per complert una serie no interrompuda de pocas soltas.

Y si algú tractés d'excusarlo alegant motius de salut, li respondriam que de neurasténichs el mon n'está farcit, però que badin com vosté potser no n'hi há cap més. Badar, velhiaquí el seu mal polítich-social, el quin reconeix per causa l'estar massa desat, perque'ls cervells fan com la llana, si no s'orejan s'arnan.

D'aquí ve que, no posantse may en contacte ab el conjunt de la generació actual y si tan sols ab quatre despitats plens de rancunia, vosté ignori per complert el taranná del poble al bell mitj del quin vegeta com una planta d'estuía. Si callés, menos mal; però es que a vosté li dona per pendre cartas en cert joch d'actualitat y al ferho sembla un escapat d'aquella gota d'aigua den Bartrina o un marqués de Villena acabat de sortir de la redoma.

El seu cas ens recorda el d'un senyor que no rebia del mon altrás noticias que las que li venian pel *Brusi*, el quin s'empenyava en llegir de desde'l titul fins al peu d'impremta. Però com que ab tot un día no podia acabársel y al endemá el reprenia per allí ahont l'havia deixat el día abans, aná atrassantse de noticias fins el punt de que al morir, ara fa pochs anys, encara no había aclarit com va acabar aquella broma del garrofer de Sagunto. Donchs a vosté li ha passat tres quartos del mateix, trobantse avuy en el mateix siti y estat en que'l deixá l'entrada den Prim a Barcelona llavoras de la *gloriosa*.

Enamorat d'aquell ideal polítich,—tirat aviat a per-

LA NOVA LLEY

Fijarse bien en la cosa. lo llevais al cuartelillo,
Al que profiera estos mots ligao por difamador.

dre pel poch seny dels seus apòstols, ideal que llavors representava l'última paraula en materia de regeneració,—vosté s'ha quedat cantantlo a mitja veu en forma de xirigota insípida-ilustrada en un diari enemich de las aspiracions actuals de nostra terra y detractor de la llengua en que fou escrita "Margari-dó". Res hi ha valgut que un sigle s'enfonzés per sempre en la eternitat y en nasqués un altre ab ideals nous que deixondissin de son ensopiment al nostre poble. Res hi ha valgut; com un musclo arrapat a la roca vosté segueix resistint el refrech de l'onada llibertadora y al invés d'aquell que demostrava el moviment caminant, vosté es dels que predican l'avens estacionantse. Y no n'hi han escapat pochs de trens ab aqueixa parada y fonda de 30 anys!

Cregui que si algún dia li passés pel cap de sortir al carrer, quedaria admirat de veure com han canviat els temps. Aquell Rousseau y aquell Voltaire, que potser encara fan la seva delícia, ja ni els lliurepensadors els llegeixen. Aquellas llargues guerres civils, engendradas pel retop de duas intolerancias, es probable que si Deu ens dona vida y salut y posanthi tots el coll, acabarán per ferse impossibles. Ja cap persona de mitjà enteniment vol barallarse per aquells simples adjectius de republica, monarquich, madur, indiferent, etc., etc., que tants mals ratos ens han donat, y els seguirán donant a las regions endarreridas. A nosaltres tot aixó no'ns diu res, atrafegats com estém en refer el substantiu PATRIA, contant ab el concurs de tots els homes de bona voluntat, siga quin siga l'adjectiu, sempre secundari, que puga diferenciarlos.

Fidels, donchs, a n'aquet ideal que desde fa un quant temps va encarnantse en el conjunt del poble, no es a cap classe social, ni a cap partit determinat o per determinar a qui dirigirém nostras sagetas, més o menos enverinadas, sinó contra'ls enemichs de nostra terra, ja sigan forasters o cataláns renegats, d'aquells que's venen a sa mare per un plat de llantias; y especialment contra tota mena de busca-vidas, baldament se disfressin d'avensats, de conservadors o de regionalistas.

Peró ara ens adoném de que potser l'haurém marejat massa al clavarli tant de sobte aqueixa dutxa freda damunt dels seus ideals prehistòrics. Vaja, dispensi, acotxis be y descansi de gust. Y si a través del edredón que li abriga las orellas sentís una remor fonda y llunyana, com de cosa que fa sa via, no'n fassi cas: es el progrés que passa... FLAVIUS.

Endevant las atxas

«EL DILUVIO» Y SUS HOMBRES

IV

Els amichs de Mossen Pere o els sagristans del «Diluvio»

¡Pobre MOSEN PERE! Ni els consols que ab paternal sollicitud li prodiga en TARUGATA, han lograt calmar la nerviosa excitació que ha produit al GRAN HIPOCRITA el nostre anterior article.

Dijous passat el varem veure atravesar la Plassa Real y ens va semblar que la seva fesonomia d'ensiamada freda havia adquirit quelcom de vida, d'expressió... en una paraula, com d'ensiamada rescalfada.

Posteriorment hem sapigut que estava espantat. ¡Pobre MOSEN PERE!

Ens fa veritable llástima, y per aquet motiu li perdoném certs actes de la seva vida íntima. Ja l'hem rebregat prou.

Y aném fent historia.

Com anavam dient, las amistats de MOSEN PERE son tan limitadas com escullidas.

Jutgin vostés mateixos.

FRAY GERUNDIO, Dos pseudónims y un sol brétol
ERASMO, ex-sacerdot.
MOSEN MIQUEL, Capellá retirat y murri en actual servey.

MOSEN SEGIMON, Ex-capellá y actual vividor de ofici.

Aquestas son las amistats més íntimas del GRAN HIPOCRITA del *Diluvio*.

Vostés preguntarán: ¿Qui son aquestos capelláns que no's donan de menos de tractar ab un tipo tan desacreditat com MOSEN PERE?

Donchs senzillament: son tres homes del *Diluvio*, colaboradors constants del *Eco de las cloacas* que no es creuen denigrats ab l'amistat del GRAN HIPOCRITA, per la senzilla rahó de que ja no'ls hi queda cap prenda moral per perdre, com vostés poden comprendre; y com que per apagar un llum lo primer que's necessita es que estigui encés, per donarse vergonya de certas cosas... donsas... es precis tenirne y aquells tres manos que hem anomenat, no sols no'n tenen gens, sino que per certs datos fidedignes que hem adquirit, creyém que no n'han tingut may. A aixó precisament es deu el que de la categoria de ratas de sagristia, com ells en diuen dels capelláns, hagin descendit a ratas de claveguera, com nosaltres anomeném a certs pillets del *Diluvio*.

FRAY GERUNDIO y ERASMO ja hem dit que eran un sol brétol. Ho sabém de bona tinta (ens ho han dit els jesuitas, però... no'n fassin us) Quan l'article va a dos columnas usa el primer pseudónim y quan l'article es a amplada total de página, llavors es firma ERASMO. Aquet tipo indigne va ser expulsat de Madrid per causas que la moral ens veda referir. La

canalla fugí d'ell y la seva vida es un escàndol continuat y progressiu. Se li ha gué de retirar la missa.

MOSEN MIGUEL: Un'altra firma. Siguent capellà va casarse a Inglaterra, sorprenent la bona fe dels catòlics d'allà. Vingué a Barcelona, entrà de capellà al *Refugi Naval* y allí tenia la barra de dir missa. Un dia el senyor Bisbe va enterarse de que en MIGUEL era casat. El cridà a sa presència y el desvergonyit negà rodonament el fet atribuintho tot a malas volensas. A pesar de la seva negativa, el senyor Bisbe buscà proves y ab ellas confongué al capellà criminal que se li agenollà als peus, confós y avergonyit, entregantse incondicionalment. Se li feu presentar la dimissió de capellà del Refugi y alashoras, es clar, en MIGUEL va ferse anti-clerical.

A **MOSEN SEGIMON** ja'l coneixen prou perquè'n prenguem la molestia de dir qui es. Un envejós y un cràpula que trona contra el clero perquè no va pugar pescar un bisbat.

Aquestos elements avensats son els amichs de **MOSEN PERE** y els col·laboradors més constants del *Diluvio*.

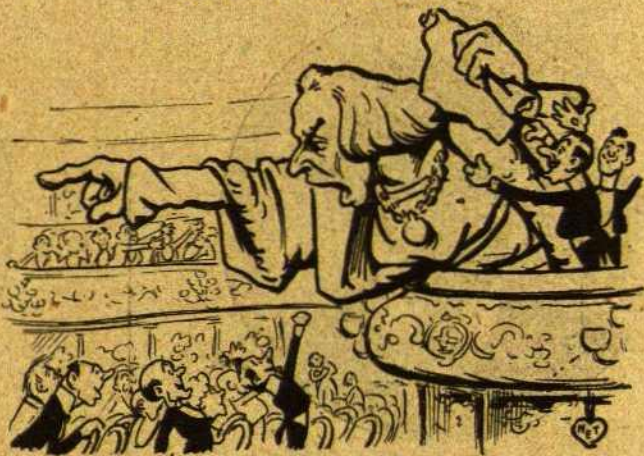
Consti, donchs, que, en sa part doctrinal, el **DILUVIO ES REDACTAT PER QUATRE CAPELLANS RENEGATS Y RENEGAIRES.**

No se'ns digui que aixó deshonra a la Religió, perquè contestarem que la Religió es deshonraria si comptava en son sí ab aqueixa escuma.

Cal que l'obrer es fixi ab aquest detall: Els que desde la premsa y en el *meeting* li inculcan odís contra el clero, no son mes que brètols que no s'han aconhortat de viure entre las privacions ab que forçosament té de viure el pobre capellà de missa y olla. Del mateix modo els que li predican *solidaridad* y odi contra el *burgués*, incitantlo a la vaga, no son més que drogos incorregibles y burgesos despreciables que a expensas de l'obrer vagan tot l'any. Y prous consideracions.

Aquí tenen explicat qui son **MOSEN PERE** y sos compinxos. Homes sense consciencia, capassos de tot, que's venen al millor *postor* y que renegan

COLON AL LICEU

—Don Cristófol no s'hi enfadi y no s'ho prengui tan fort.
—¡Es que tota l'obra es falsa; no'm va passar res d'aixó!

avuy de lo que ahir fingian creure, com demá renegaran de lo que s'ingien creure avuy.

Consti que a **MOSEN PERE** li perdoném certs detalls molt íntims de la seva vida. Ja l'hem rebregat prou.

V ara diguin: ¿Qué pot ser el *Diluvio* en mans de **MOSEN PERE**? Qué volen que sigui? Un cau de murris, un planter de **TARUGATAS** y una menjadora de trinxeraires.

Perque **MOSEN PERE** no te cap condició apreciable ni moral ni material, ja que a una vida de cràpula hi afegeix una nul·litat completa pera tot lo bo. El sen cervell no concebeix més que idees migradas y dolentas y al seu costat no hi medran més que murris com en **TARUGATA**, individu a qui comensarem a desenmascarar la setmana entrant.

Fins a dijous.

L'APAGADA DE LLUMS DEL DILLUNS

Vaja, si no hagués sigut pels brillants de las senyoras,

lo que es dilluns a la nit ens quedém ben bé a las foscas.

DOS CÉLEBRES CONCERTISTAS

Harold Bauer

Pau Casals

La setmana que acaba de transcorre ha estat forsa ensopida, donchs als nostres teatres els estrenos han sigut molt escassos.

Al Granvia han continuat servintnos cada vespre verdositats insípides

sens such, ni bruch, ni gracia, ni una sola d'aquellas qualitats que's necessitan pera fer acceptable una comedia y obligar a aplaudiria.

La darrera obra estrenada per la companyia que actúa a n'aquell teatre es "Mariti allegri, que ve a ser un entremés allargat fins a tres actes, inspirat en l'etern assumpto dels marits calaveras y de las mullers que se'n venjan burlantse d'ells, pera acabar ab el descobriment de l'embrolla y quedar tots tan satisfets... Sembla que la Sra. Iggius y els seus companys no tinguin al seu repertori més que *entremesos*, donchs ab el temps que fa que son aquí no'ns han donat cap plat fort... Per ara, en l'ápat artístich que'ns havíen ofert, no hem passat de la verduura...

Se ven que fa una temporada que estém condemnats a *vaudeville* y no'n podém sortir. Fins la Tubau, d'ensá que fa estada al Principal, no sabservirnos altra cosa. El darrer que ha estrenat ha sigut "Los sinvergüenzas, que, ab tot y ser de l'Augier, no va en lloch.

L'unich teatre que durant la setmana ha fet *blanco* ha sigut Eldorado, estrenant un sainet forsa aixerit titulat "La Boda, y original d'un reguitzell d'autors cuyos nombres sentimos no recordar. L'Urrecha va trobarlo detestable. El públich que va a n'aquell teatre pera veure cama, també. Dime con quien vas y te diré quien eres.

VIXOL ET.

EL SUCESO DE LA SETMANA

"Ayer en la Rambla de Canaletas dos canes dirimieron antiguos resentimientos, resultando uno de ellos con mordiscos de gravedad. El agresor fué conducido entre guardias municipales á los calabozos del Dr. Ferrán."

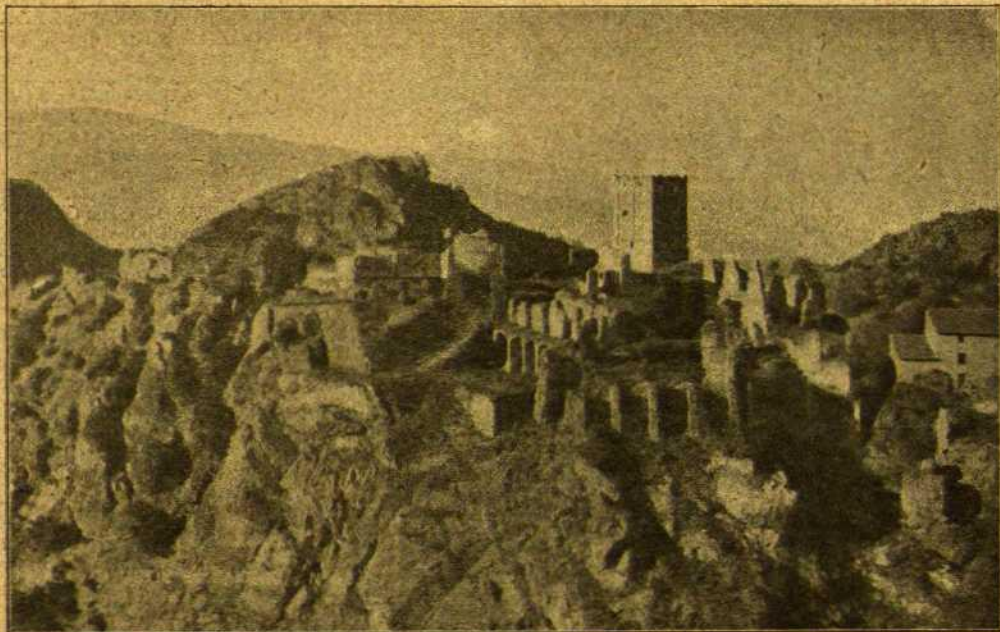
¡ABAIX EL PIANO!

"Nyigo, nyigo, nyigo—calsas de paper,
totas las músicas—van pel meu carrer,
Totas las músicas—y lo bó y milló,
de tant de piano—dut en carretó.
Tant punt l'un acaba—l'altre ha comensat,
y entre l'un y l'altre—ja estich marejat
D'aquestos pianos—no'n fa cas ningú,
igual que'ls discursos—que engega en Lerroux;
mes per xó, ells tocan,—y vinga tocar
del demati al vespre—sense may parar.
Com que may fan *huelga*—sento el seu concert
despert y quan dormo,—dormint y despert!
Si aquet bullit dura—jo, ja ho tinch pensat,
tot seguit emigro—d'aquesta ciutat;
o be al balcó surto—y sens compassió,
els hi tiro'ls testos—que tinch al balcó.
Aquets *pianistas*—de res fan cabal...
Sanchez y Jimenez—per ells, tant se vall
Aneu tots al pati—de cala Cíutat,
y arméu un desori—tocant al plegat.

Aneuhi algún día—que hi hagi sessió,
y donéu la *lata*—als que hi ha al *saló*.
Potser *certs* discursos—que alguns *edils* fan,
veyent que son música—may més en farán.
Ja vaig dir del piano—sentintlo tocá,
a totas las *cursis*—que diuen *mamá*,
que l'abús faria—que fos despreciat,
y veig que per ara—no m'hi equivocát.
Per xó l'hém de veure—en carretonet
per carrers y plassas—tirantlo un burret.
Als banys, en *verbenas*,—en reunions,
pels carrers més foscos—y en tots el recons,
el ditxós piano—sempre está tocant,
toca y may no para,—no para un instant!
¡Abaix el piano—y el que'l sol tocar!
¡Abaix qui'l toleri—y el que'l va inventar!
Jo, tant punt el sento,—tocat mal o be
no vuy escoltarlo—ni en vuy saber ré.
Estich de piano—que no se'l que'm faig:
o el bullit acaba—o d'aquí me'n vaig.
Tóquil en Vidiella—tóquil un *xambo*,
per mi ja'l piano—put a carretó!

PUPUT.

SANT MARTÍ DE CANIGÓ

Vista del monastir hont s'han celebrat els Jochs Florals d'enguany.

Una de dos: o la *Perdida* no té memoria, o vol disputar-li al *Diluvio* el títol de *diari més poca vergonya de Barcelona*.

Si se'n volen convèncer no més tenen que llegir la següent *nota política* que publicava l'altre dia:

"Gran decepción ha causado el discurso pronunciado por el Sr. Canalejas á sus parciales con motivo de la crisis. Con esta clase de procederes no se va á ninguna parte.

Sus vacilaciones, que le hacen siempre tomar una mala resolución, le han perjudicado relegándole á segundo término.

Hace años ya que la opinión le señaló como heredero de Sagasta, pero él mismo con su conducta se inutilizó.

Hoy á fuerza de años y de *radicalismo* había vuelto á colocarse en primera fila, y hoy, generosidad que no le agradecerán, tira por la ventana cuanto había conquistado.

Salir ahora defendiendo al Viejo Pastor que lo acaba de arrojar del partido es un verdadero colmo.

¿En qué mundo vive el Sr. Canalejas? ¿No ha tenido ocasión de apreciar lo que piensa el pueblo español?

Falta un hombre de carácter, no un político de habilidades. Quién tenga el valor de romper todos los convencionalismos viejos y antipáticos, ese será el preferido por la sana opinión pública.

Ser ó no ser: este es el dilema de actualidad en el campo de la política española.

Aixó es dirli a n'en Canalejas que es un farsant, un embustero, un hipòcrita, un toca-campanas y un pannel de torratxa.

Es a dir, ni més ni menos de lo que nosaltres dèyam al més aníbi dels polítics espanyols, lo que'ns va valguer per part dels *perdidos* els *piropos* de reaccionaris, jesuítichs, clericals, etc., etc. Y per arribar a n'aquer convenciment la *Perdida* ha necessitat cinch mesos?

Vaja, vaja; se ven que la gent d'aquella casa te bon ull polítich.

Y lo més graciós es que'ls estúpits que de bona fe segueixen las sevas inspiracions, tornarán a exposarse a rebre qualsevol altre dia un cop de sabre de la guardia civil o una garrotada de la policia, perque la *Perdida* la ha aconsellat que vagin a ovacionar a qualsevol fracassat de la política, pel sol fet de que un dia, de sobretaula y mitg enterbolit pel xampany haurá dit que la República es tan bona mossa y que'l

Y, efectivament, si desde'l castell de la esmentada ciutat ens deixessim anar al dret per la Riera Salada, hauriam de caminar vintidós kilòmetres pera arribar a n'aquell riu.

Ey, aixó es lo que nosaltres ignoscentment haviam cregut fins ara, però com aquet Delfis assegura lo contrari ab tanta facilitat com en Corominas la nova situació *topo-gráfica* de Turquia y el Marroch, hem de creure que ells tenen rahó y que nosaltres, infelissos *retrograds*, vivint com vivim en plena época primitiva, encara ignoravam aquets trasbalsaments que han fet totalment inservibles els mapes den Paluzie ab que'ns varen ensenyar geografia quan anavam a estudi.

El senyor Badia y Andreu fa alguns dias es planya de que nosaltres haguessim dit que eran duas las vegadas que l'havian sorpres cassant al vedat del senyor Moles, sent aixís que no més era una.

Persona que n'está ben enterada ens ha assegurat que eran duas, sinó que la segona sorpresa l'havia feta el guarda jurat en un moment en que no hi havia ningú que pugués fer de testimoni.

Y ara els dirém com ha acabat tot aixó, perque es molt curiós.

El senyor Moles havia posat en la seva finca uns lletereros que deyan tan sols VEDAT, en catalá, perque dels barruts dels quins ell temia eran, per desgracia, cataláns. Mes com algu va objectarli que la llei actual consignava que s'hi havia de posar *vedado de caza*, va afegir de *caza* als lletereros antichs, quedant aqueixos redactats en *bilingüe*, donchs deyan VEDAT DE CAZA.

Y ara ve'l bó. Degut á l'apelació de la denuncia entaulada en el jutjat municipal de Torelló, aquesta passá al jutjat de primera instancia de Vich, ahont absolgueren lliurement al senyor Badia, fundantse en el gran *considerando* de que'ls lletereros no estavan escrits com la llei mana, osigui perque deyan *vedat* en lloch de *vedado*.

"*Dura lex sed lex* y jo més inflexible y dur que ella", debía dir el funcionari públich encarregat d'aplicarla. Interpretar l'esperit d'ella... romansos! La

questió es l'lettra y sobre tot la lettra T. Qu'il fa ser propietaria un home que escriu tan malament la armoniosa llengua en que están extesas las cédulas y els rebuts de la contribució!

Cal advertir que en aquell *entonces* nostre benivolgut cacich conservador es trobava a Vich. Ja te rahó el ditxo:

Siau lo nostre advocat
Manel Planas y Casals.

El *Diluvio* en el número del 12 de Novembre, edició de la tarde, participa haver rebut la visita del senyor Ardid, quin pregava donessin las gracias a quants li havian dirigit manifestacions de condol per la perduda del seu fill (Q. A. C. S.)

Y acaba dient el *Diluvio*:

"Entre las comunicaciones telegráficas y cartas recibidas por el Sr. Ardid, que pasan de 150, cuéntanse las enviadas por el Alcalde de Barcelona, el rector de la Universidad, el Sr. Vallés y Ribot y otras personalidades."

Si no's tractés d'una desgracia de familia, sempre respectable, l'acte d'inconsciencia dels esmentats senyors donant lloch a que l'interessat puga alabarsen, com realment ha succeït, ens donaria peu pera ferhi molts substanciosos comentaris.

L'EX-FONT MÁGICA DE LA PLASSA REAL

Unas aguas naturales,
finament pulverizadas,

que aviat taran la pols
a las aguas "azoadas".

cucurútxo que dú al cap li está tan rebé, pera desdirsen bon punt las maras li hagin fet bullida.

¡Que n'hi han de burros a las naciones asiáticas!

A la Granvia, cantonada al carrer de Rocafort, s'hi ha establert una tenda quin rótul diu: "¡Cu-cut!—Se sirve de comer".

Gracias pel bon recort, per més que l'alimentació substanciosa que serveix ¡Cu-cut! no va pas be a tots els ventrells, donchs tant com resulta nutritiva per aque'ls que'l tenen net de tota tara, es de mal pahir pels dispépsichs *perdidos* y'ls gastrálgichs caciquistas que en un any que aviat farà que hem plantat fonda encara no s'han sapigut fer ab la nostra cuina.

Y d'aquí que s'hi fassin ja cal que's resignin a sofrir molts indigestions.

Nada, nada, que al cap y a la fi ells tindrán rahó y nosaltres ens haurém de quedar ab las ganas.

Ahir era en Corominas que'ns donava la noticia de que Turquia y'l Marroch son nacions asiáticas, cosa, com es natural, que várem posar en quarentena, però tot d'una ens hem enterat que un altre *perdido* caciquista que viu a Manresa, anomenat Delfis, en una "Geografia para uso de los alumnos de Colegios é Institutos de segunda enseñanza", de la que es autor, fa saber que'l riu Segre passa per Solsona.

Perque deixant apart alló del *atribu-
lado padre*, lo que de tot aixó en resulta
es que l'Alcalde s'ha dignat cartejar-se
ab un agitador ab ribets d'anarquista y
el Rector de la Universitat, que es ademés
doctor en Medicina, ab un curandero.

Seguint per aqu-ix camí, la utópica
abolició de *clases* aviat serà un fet. Tots
serém de *tercera*.

Y ara que parlem del senyor Rodrí-
guez Méndez, no estarà per demés recor-
dar el següent fet.

Quan siguié Rector, farà cosa d'un
any, el senyor Garriga, considerant
aquét que'l gas que's consumia en els
diferents laboratoris devia consignarse
com a gasto particular de cada un d'ells,
els obligá a posar contadors particulars,
quedant sense gas els que aixís no ho fe-
ssin. Ordre de la quina en protestaren
el *Diluvio* y la *Publicidad*, tractant al
senyor Garriga de reaccionari y d'una
pila de coses mes.

Donchs bé, malgrat haver passat el
rektorat a mans del senyor Rodríguez
Méndez, un ultra lliberalás, la cosa ha
subsistit, no servint de res las protestas
dels catedràtics respectius que no tin-
gueren a be posar contador, distingint-
se entre ells el senyor Murúa, de Qui-
mica orgánica de la Facultat de Farma-
cia, lo quin ha recomanat als seus alum-
nes que's portin llantietas d'alcohol, per-
que d'altre modo no es possible fer cap
treball.

Y el *Diluvio* y la *Publicidad*... tan
callando.

Y ara tornanthi gens podria dir el se-
nyor Rodríguez Méndez de que ha servit
que ell renunciés a la habitació franca en
la Universitat a que te dret, si ha per-
més que s'instalés en ella el visrec-
tor senyor de Benito deixant que aquet
fassi la nosa, ab el gasto corresponent,
que ell ha volgut estalviar al país, sens
dubte per trobarse millor a casa seva?

¡A menos que no esperi que'l relo-
gat hagi mort las xinxas que hi va dei-
xar en Casañas!

Sembla que l'*Eco de las cloacas* va re-
bre com els demés diaris, de part de la
societat coral "Catalunya Nova," un
plech destinat a la suscripció pera oferir
una corona a la memoria de Mossen
Cinto.

Peró veus aquí que, al anar el secretari de dita so-
cietat a recullir-la, varen dirli que no sabían hont pa-
rava y que creyan que l'haurian llessada a la pane-
ra, afegint que l'*Eco de las cloacas* ja havia fet molt
per Mossén Cinto.

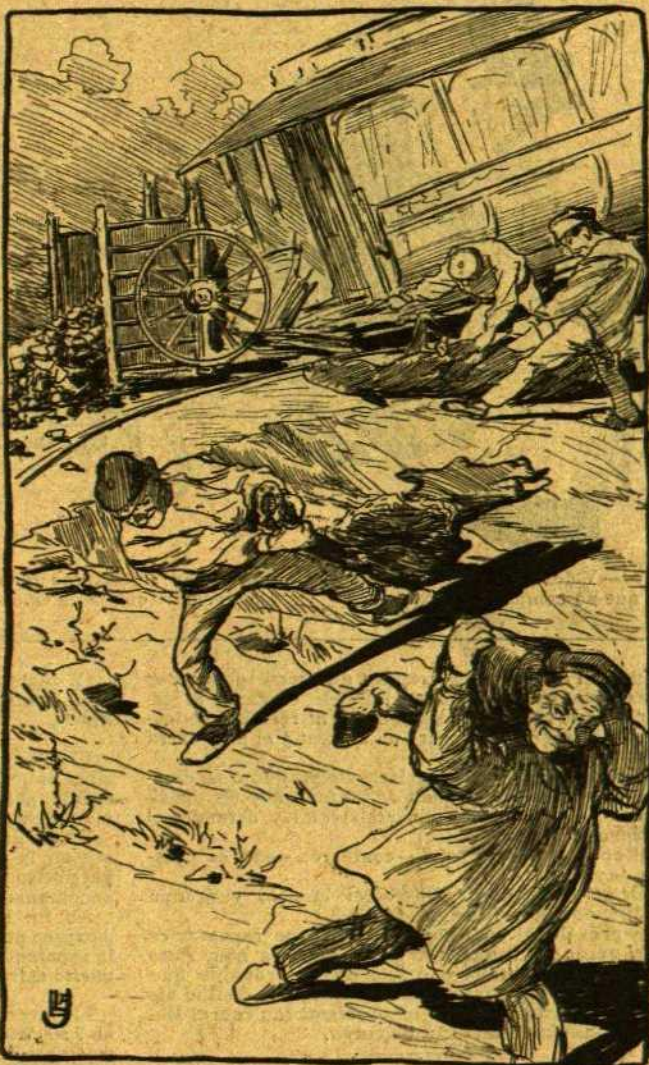
¡Ja ho crech que va fer! Ajudarlo... a caure, contri-
buint a la mala obra que li feya tota la premsa es-
candalosa y fent el joch dels que explotavan la candi-
desa d'aquell geni al qui varen deixar morir casi en
la miseria, a pesar de ser tants els que's desfeyan de
quantiosos donatius pera endolcirli las penalitats de
la malaltia que va durlo a la tomba.

Per lo demés, creyem que's de "Catalunya nova"
els hi está be lo que's hi ha passat. ¿Qu'ls feya anar
a una claveguera per idees enlairaadas?

Hem rebut unas tarjetas postals en las que s'hi
veu una copia del nostre nano aguantant un galley
portant a sota l'inscripció "Felissas festas."

Devém fer constar, a los efectos consiguientes,
que no tenim res que veure ab la publicació de ditas
postals. Quan sigui l'hora ¡Cu-curl com a ben educat
que es, ja'ls felicitará als seus lectors. Ara, lo d'ofe-

L'ACCIDENT TRANVIARI DE LA BONANOVA

—Au, depressa, carregueu que demá, de tot aixó,
y porteuho cap a casa, ja n'haurém fet botifarras.

rilshi un gall, ja es una altra cosa. Com que pensém
gastárnosho tot per l'Almanach que preparém, po-
dria ser que al arribar l'ocasió no estessim per sem-
blants francesillas. Perque, lo que es ab l'Almanach
ens hi volém gastar la plata.

De totas maneres, si tenen gust en assaborir tan
gustosa menja, no tenen més que anar a qualsevol
dels nostres teatres hont se cultiva'l cant y podrán
proveir de galls pel pare, per la mare y per los cria-
turas.

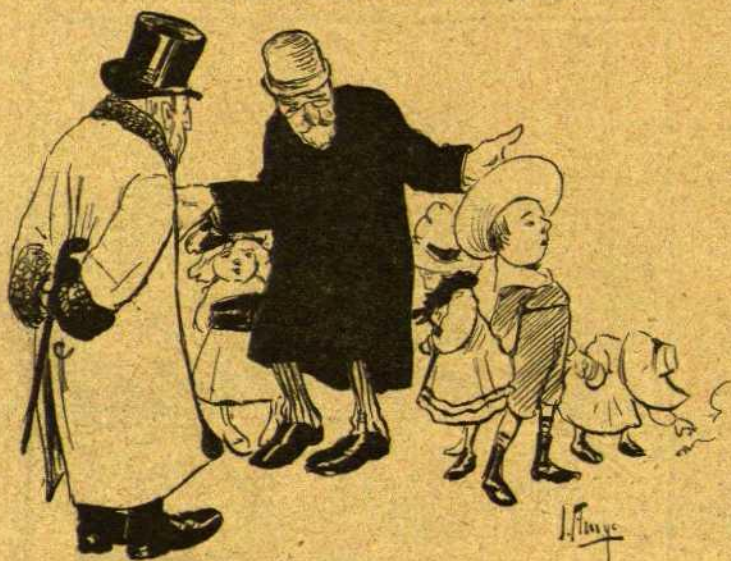
La *Perdida* publica a la quarta plana del número
corresponent al dia 16, edició del matí, el següent
anunci:

"Artístico chalet arábigo-turco-ruso-asiático, de
esquina, al Mediodía, puerta cochera; casa torre á la
moderna... etc., etc."

¡D'aixó sen diu broma fina! Aquest anunciant que
tan be ha sapigut passejar-se als de las *nacions asi-
ticas* a casa d'ells mateixos, te dret a ser nomenat
redactor d'honor de ¡Cu-curl, títol que des d'ara li
concedim ab tota la solemnitat del cas.

No val a badar, senyors *perdidos*.

EL NEGOCI DELS TRANVÍAS

—Y donsas, senyor Francisco, que no compra obligacions?

—D. Pau, tinc totas aquestas y em sembla que ja en tinc prou.

Un diari de Madrid a propòsit d'haverse donat per descomptat que en Romero Robledo entraria a formar part de la nova combinació ministerial, publicava el següent diàleg entre un diputat y el més barra dels polítics espanyols.

—Diga usted, don Francisco—le preguntó un diputado—¿sabrá usted después de tantos años de oposición constante actuar de ministerial y defender al Gobierno?

—Repazaremos er papel—contestó;—todo es cuestión de volver la hoja.

De volver la hoja? De volver la poca vergonya que li queda, hauria hagut de dir.

Després de tot, no hi ha hagut de que repassar *er papel* perquè es tan trist el que han fet a n'en *Paco Dientes* en aquesta ocasió, que no es probable que se n'hi vagi may més de la memoria ni a n'ell ni als beneïts que anys enrera el proclamaven com el Mesías que havia de salvar a Espanya.

Ha vist la llum pública un follet que porta per títol "L'abús de las dents artificials."

En gracia a la veritat, hem de dir que no l'hem llegit, perquè la materia no'ns interessa.

Gracias a Deu tenim bon dentat natural y ab tot y las *mossegadas* que venim clavant a tort y a dret d'ensà que fem del ofici, no'l tenim ni sols esmossat.

Empró no desconfiem que'l millor dia sortirà una altra obra ab el títol de "L'abús de las dents naturals," però no tindrà cap valor científich perquè'n serán autors las parts *interesadas*, y naturalment que's sentirán més del mal de lo que haurém apretat.

Ha sigut declarat inculpable el quefe dels nacionalistas baschs don Sabi Arana, després d'haver sofert una pila de mesos de presó y las molestias d'un llarguíssim procés.

El delictes de que s'acusava al esmentat senyor, era'l de separatisme, per haver felicitat a n'el president dels Estats Units ab motiu d'haver concedit la independència a l'Islla de Cuba.

En cambi els que ab la seva gestió desastrosa varen motivar que Cuba s'emancipés d'Espanya, han sigut recompensats ab creus, ab ascensos y ab carteres de ministre.

Cosí va... Espanya.

El Rey de Bélgica ha sigut objecte d'un atentat per

part d'un tal Godino, Rubino, Rodini o Rodino, donchs totas aquestas variants donan al seu apellido els corresponents que comunican la noticia.

Aquet subjecte es italià, la terra clàssica dels anarquistas y dels macarrons.

Donchs velshiaqui que aquet Godino, Rubino, Rodini o Rodino, al llicenciarse del exercit, va sentar plassa d'anarquista, però'ls seus li varen donar ben aviat l'absoluta per haver maliciat que'l nou adept te tenia ciertas relacions amistosas ab la policia.

Llavors, sense saber que fer, va passarse a la banda contraria desempenyant a sou del Govern d'Italia l'honrosa tasca de vigilar els actes dels seus excoireligionaris desterrats a Inglaterra.

En l'exercici del nou càrrech va ser traïdor al Govern com abans ho havia sigut als anarquistas, ab quin motiu li varen plantar pels tigtots la cessantia sense retiro y ha sigut de resultas d'aixó que'l consequent llibertari, no sabent a qui trahir més y aborrintse de fàstich, ha atentat contra'l Rey Leopold, més que per matar a n'ell, pera matar el temps.

¡Y quants n'hi arriban a haver a Espanya de Godinos, Rubinos, Rodinis o Rodinos, més o menos *inédits*!

Els diputats catalanistas senyors Doménech y Rusiñol han tornat de Madrid pera rebre un xich d'aire català, abans de tornar a emprendre'l viatge en compliment dels seus debers parlamentaris.

Els hi alabém la precaució, per més que no creyém que ab la gran provisió d'antiséptichs de veritable patriotisme que portan sempre assobre, s'haguessin encomanat may cap *madriñitis*.

Ab tot may està de més orejarse y fer recapte d'oxigen pur pera'ls pulmons, abans de tornarse a posar la escafandra pera lliensarse altre cop a n'aquell *revuelto safreig de las pasiones políticas*.

El Govern de Turquia s'ha vist obligat a indemnisar ab 7.500 franchs a cada una de las familias dels dos mariners italiàns morts pels piratas súbdits d'aquella *nació asiática*.

17.500 franchs per un marino italià!

Nosaltres sabém d'una nació que per aquet preu y a pagar un tant cada setmana fins trobaríam almiralls.

Un sabi doctor alemany acaba de descobrir que'ls efectes del amor son produïts per un virus, per un *bacillus* de naturalesa desconeguda, però tan *bacillus* com el mateix de la tuberculosis descobert pel Dr. Koch.

Aixó es lo mateix que dir que l'amor es morbós, que es una malaltia pitjor que la difteria y la verola, perquè contra aquestas al menys s'han trobat sueros y vacunas, y contra aquella no més se coneixen las sogras, que si be solen acabar ab l'amor, es quan ja'ls efectes del mal son incurables.

L'esmentat doctor no'ns parla dels recursos profilàctichs y terapèutichs contra la terrible epidemia, però'l sentit comú ens diu que entre'ls primers pot adoptar el jovent, que es el més exposat a agafar la passa, l'evitar las miradas de las noyas macas que contenen gran cantitat del virus amorós que s'inocula per projecció; y entre'ls segons no's coneix altre medi que'l matrimoni, per més que devegades resulti pitjor el remey que la malaltia.

Donats els progresos de la bacteriologia, es molt probable que a la curta o a la llarga s'arribi a desco-

brir el microbi de la poca vergonya y llavors serà quan en nom de la higiene's pugui fer una bona desinfecció de certs focos que com un que n'hi ha situat al carrer d'Escudellers Blancs, constitueix un constant perill pera la salut pública.

La primera providencia que han prés els nous ministres al encarregar-se dels respectius departaments, ha sigut ocupar-se del restabliment de las cessantias, com si diguessim guardar-se una pometa per la set y assegurar-se ara que es temps d'abundor pels dias que han de venir d'aixut.

Aquesta prudencia es tant més d'alabar quan la dita cada dia es més fugaz, particularment pels que vesteixen casaca de ministre, o sinó que ho diguin en Canalejas, en Suárez Inclán y demés companys marts, que més que ministres han vingut a ser com una mena d'exhalacions ministerials: quan comensaven a trobarhi gust, han vingut mal dadas... y qui megema ja ha rebut.

Si'l nou ministeri es tan previsor per las cosas dels seus governats com ha demostrat serho *pro domo sua*, ja podem donar allargues a n'alló del *finis Hispaniae* perquè'n tindrem per anys.

Vaya, vaya, no ns créyam que un ministeri tan liberal com aquest adoptés de bonas a primeras una actitud tan... conservadora.

Per l'idioma húngar

París, 13, 8'47 nit.

"Viena.—Han presentat la dimisió colectiva 400 oficials de la reserva.

"Aquet fet, sense precedents, ha causat gran emoció, per significar una protesta contra'l procedir del diputat Weski, oficial de la milícia húngara, que en una cerimonia celebrada darrerament, va invitar a cantar l'himne húngar en lloch del himne nacional austriach..

Ara vostés mateixos.

En Mariano Puig Valls va dir l'altre dia en la plataforma del tranvia, a las 10'10 del matí y devant del carrer del Hospital, que:

La mala educación es característica en los catalanes.

Hi há que advertir que aqueix senyor, si no estém equivocats, que'ns alegraria estarne, es catalá; de manera que'l *Nosce te ipsum*, aquesta vegada ha estat encertat, per lo que a n'ell solzament fa referencia.

S'ha presentat a la nostra redacció el President de la comissió de festeigs del carrer de la Canuda senyor Rosell, dientnos que'l sobrant que resulta de la liquidació dels comptes no ha sigut entregat perquè esperan resoldre la qüestió de l'illuminació definitiva de dit carrer.

Com aixó sembla estar en contradicció ab lo que nosaltres deyam en el passat número, devém fer present que sempre basem els nostres informes en el testimoni de gent de respectabilitat y que en aquet cas foren alguns vehins de dit carrer.

Esperém, donchs, la contesta de dits senyors.

Nyigo-Nyigo

Fa dias que per las cantonadas llegia unas tiretas de paper ab el nom de "Cristoforo Colombo" y en veritat no n'havia fet cabal perquè'm pensava que era l'anunci d'algun estanquer que's cambiava de casa. Però després, al adonar-me que'ls mateixos retallons estavan plantats en els pórtichs del Liceu, vaig comprendre que era qüestió d'una ópera, y justos, el dia 15 ja anava ab *tutto su corrispondente aparato*.

Com que haig de parlar d'altras cosas y no volen que m'allargui gaire perquè l'administrador no'm

EL COMISSARI REGI

Vaja, senyor Pere Grau; veyám com s'ho ensinistra pera fer l'us que convé de las sevas deixuplinas.

permet que passi a la cara dels anuncis, no podré dedicar totes las ratillas de que es digne el "Cristoforo", y ho hauré de fer a tall de telégrafo.

Aquet "Cristoforo" no es el verdader, l'original, vuy dir el de la plassa de la Pau, sino un altre que n'ha fet y s'ha pensat un senyor italiá y que portará molta gent al teatre per lo divertit que resulta quan arriba al tercer acte. El "Cristoforo" no es tan beneit com el coneixém: aquell, tant bon punt coneix que no pot treure ni un céntim dels cardenals, bisbes y freres que's reuneixen per calificarlo, s'hi deu fer a clatelladas, perquè's veuen sortir esverats del palau corrent cap a fora, ahont el poble els guarda las espatillas y detura al insolent; però ell ho aguanta tot com qui sent ploure y fent el ploricó arplega una senyora que sortia de missa y ab las sevas manyas allí al mitj de la plassa li fa entregar el barret; que sempre n'hi há per alguna cosa quan se vol fer bossa.

Entre aixó y unas quantas cadiras que va a vendre al drapaire, lloga a plassos un casco vell que n'hi falta un tros del mitj, y d'aquet modo, costejant, sense fer res com se pot veure, per la voluntat de Déu, es dirigeix cap a Egipte, embarcant a tothom que vulgui mentres es porti el pa y es pagui el passatge. Coneix el negoci y ho posa baratot, y ab aixó logra endursen a bordo tota la gent que s'ha vist primer al poble, y fins hi engatussa els freres que's comensan de queixar per la falta d'aliments. La demés gent que estavan estivats en la nau com a sardinas y per torna s'adonan aquell dia de que a l'hora de sopar no hi havia res a la cassola, ja no s'aguantan. Ve un, se la mira y diu: *Questo è intollerabile, in questa hora senza teca*. En venen d'altres y l'oloran: *impossibile*

aguantare, y desseguida els altres, fame, teca y continuan exaltantse plegats en un chor ben portat que'n diuen *el de la gana*. En Cristoforo els entrete ab quatre cansons, fin que arriba el matí, hora de saltar a terra.

Un pich a Egipte, com se pot veure per la gent, las casas, la fauna, la flora, etc., etc., tot els es patria: només es guaytan, fan petar la xerrada, jugan a fet ab els del país, y els joves mes aixerrits entran en relacions ab las noyas que, molt pudorosas, sempre portan calçotets. Però com que continuament están de ball y de xirinola, tot portat per la viuda de un passamaner que vivia allí y de gran prestigi, aquell recó de mon es un paradís de Mahoma ahont hi acut la fadrinalla pera divertirshi en tots géneros.

De repent s'escolta un formidable cop de bombo y surten els mateixos de sempre creyent que alló debia esser l'anunci d'algun fabricant de màquines de cosir: de mes a la vora ja veuen que es qüestió d'una comparsa y es preparan per més broma. Llavors entra un molt alt que sembla l'embaixador de l'hivern y diu ab gran solemnitat: *Il governator soprrrrrrremo m'invia.....*

Alanta, ja he rebut, fa pel baix en Cristoforo, perque coneix que alló es un civil disfressat. Y tal cit, tal fet, me li penjan una cadena y cap avall al primer tren. Ell se'n va ab molta recansa.

El condemnan per la ensarronada del barret, del barco y altres tarugadas comesas, a vuit días de pa y aigua, baixantlo en un cup (perque al poble no hi havia presó model) ahont, dalt d'un catafalch, li posan la prenda desempnyada, perque la seva vista n'hi serveixi d'escarment. Aixís que's queda sol s'enrebina, li agafa un treball y ho tira tot al bordell.

Aixís acaba el Cristoforo del Liceu, obra de molt d'espectacle y de música felís y ditxosa, sobretot per qui l'entén. Hi ha una marxa, un duo, una romansa y un ball, que si hi van ja me'n donarán rahó. Apressinshi perque podria ser fàcil que l'empresa se'n desfassi... per las moltes sollicituts de fora.

XIM-XIM.

Dramas rurals.—Articles de Víctor Catalá.

La publicació de "Dramas rurals", constitueix dintre la literatura catalana un veritable aconeximent. Ab tot y haverhi qui diu que en Víctor Catalá es una dona pot afirmar-se que's articles que componen el volum son de lo més masculí que's pugui desitjar. La prosa en que están escrits es robusta, expressiva y riquíssima en vocabulari, lo que fa de "Dramas rurals", un veritable camp pera que puguin anarhi a espigolar molts autors.

Por todo lo cual enteném que, d'un sol bot, en Víctor Catalá s'ha posat a l'altura dels bons prosistas de la terra.

La mellor corona.—Poesías de Mossen Jacinto Verdaguer, aplegadas per Antoni Busquets y Punset y Lluís Carles Viada y Lluch.

Es un volum en el que hi figuren algunas de las més notables poesías de Mossen Cinto y moltes de las que no havian sigut publicadas en cap volum.

Els senyors Viada y Busquets han fet donchs ab la seva publicació un senyalat servey a las lletras catalanes, aixís com l'han fet a la veritat, ab la carta a la germana del mort y el prólech que posan respectivament a la capselera del llibre.

Tot l'any.—Aplech d'intimas, originals de D. F. Girbal Jaume.

L'obreta del senyor Girbal es atractiva per diferents istils, constituint una hermosa mostra de las facultats que posseeix el seu autor pera'l conreu de la

poesia. En cada composició s'hi pot veure la descripció justa y inspirada d'un aspecte de la naturalesa y d'un estat d'ànima.

L'edició de l'obra ha sigut feta ab molta pulcritud y elegancia.

Altres publicacions:

La nit dels Ignocents. Sainet en un acte, original de D. Ramón Ramón.—Com que ja várem parlarne al estrenarse a Romea, ens abstenim de ferho avuy.

D. Cuan Tenorio.—Parodia del "D. Juan Tenorio", de Zorrilla, escrita ab certa gracia de brocha gorda per un tal Llamp-Brochs.

Hojas selectas.—Números corresponents als dos darrers mesos.—Tant en l'un com en l'altre l'editor Salvat ha tirat la casa per la finestra, atestantlos de gravats y de text y tocant tots els assumptos d'actualitat que puguin interessar als lectors.

MENO.

Bons mots

En un poblet de la provincia de Tarragona, tement els mals resultats de la pedregada y vejent un nuvolot que no'ls feya gaire pessa, els més instruits determinaren tirarli unas quantas canonadas ab el *grani-fugo* de nova invenció.

Un pagés que estava contemplant l'operació, digué molt enrabiat:

—*Está clar que Nostro Sinyor mus castigará si li tiran escopetadas.*

VICENS CALDÉS ARÚS.

En un hostal, y en havent sopat:

—¿A quina hora volén que us cridi?...—pregunta l'amo a un tocosón que s'ha quedat adormit ab el cap a la taula.

El dormilega, estirantshi mandrosament de brassos:

—¿A quina hora?... ¡Ja us ho diré... quan me despertil...—Y s'hi aclofó en sech altra vegada.

MACOS Y MICOS

MACOS: *Cantor del Noya. Emadeyge.*

MICOS: *Fausli; B. S.; Escultor; J. N. P.; M. V. G.; En estudiant; J. P. O.; A. de P. B.; A. B. S.; A. O. G.; Secretari de Les Penelles; R. P.; M. O. S.; J. V.; Un gallinayre; Cranch de la costa; Y. R. C.*

Una artista: Es tan maca com ingeniosa. Ah, y moltíssimas gracias pe'ls saludos de part del interessat; *Un llegidor de Ce-curl:* Tindré en consideració lo que'ns diu; *Noy del Gos:* Aprofitaré alguns dels *Bons mots*; P. C. M.: Es massa diluït pel poch assumpte que te; *Pau del poble:* Miraré de ferne una mossegada; *Gargot:* Aniré l'article titulat "Esperant"; *Un clerical envilecido:* Ja ha passat la oportunitat; *Smith:* Vosté dibuixará be ab el temps, però encara no arriba a la mida. Ab tot, aprofitaré la idea d'un dels seus dibuixos; A. D. M.: Aniré alguna alguna cosa; J. R. F.: Els dibuixos son un rixquet deficient. Aprofitaré algunas ideas que anirán sortint; *Un estudiant metge:* Si quan sigui metge tracta als malalts com a la poesia, adieu humanitat; I. V.: Deu li dongui tants anys de vida com tardará a veure publicada la seva poesia; *Manitu:* L'assumpte y el subgete de referencia son ja molt rebregats; G. D. M.: *No puede anar; Sanch de pussa:* Queda comascut. "De festa major" no va; L. J. de G. M.: Molt be, però várem acordar que al cel sian; P. B.: La seva "Gent de servey" no'ns serveix; *Bach:* Ja veyém que en Doy's porta la mona, però la copa y la botella ¿qui la porta? P. R.: Moltes gracias; *Poy:* Més que copiar hauria de ridiculisar els defectes; X. de L.: L'assumpte es pasat de moda; *Pa-pu:* Els "Bons mots" son vells.

IMPREMTA DE MARIÁN GALVE, AVIÓ, 18

Concessionaris exclusius
ROLDOS Y C.^a
37, Rambla del Centre, 37

SECCIÓ D'ANUNCIS

Administració especial
pels anuncis
37, Rambla del Centre, 37

Brisas del NILO

Es el millor dels savons per sa economia, perfum y puresa. No perjudica la pell. Son preu es de 50 cèntims de pesseta la pastilla.— Drogueria de Joan Ferrer y Torelló, Portal del Angel, 2.

CALLICIDA LLUCH

Mata'ls ULLS DE POLL

Preu: UNA pta.

y tota classe de DURICIAS

DIPÓSITS.—Madrid: Dr. Fuentes, Hortaleza, 110; Barcelona: V. Ferrer, Princesa, 1; Zaragoza: H. de Alejandre, Independencia, 6; Valencia: H. Meseguer, Palau, 15, y farmacia del autor, Sant Felip, 123, Sant Gervasi (Barcelona) y principals d'Espanya y América.

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMTA

Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
Baixada de Cervantes, num. 3.—Prop del Boísl

BRIANS

interns en la gargamella, estómac y bufeta; externs, en la pell, òrgans genitals, matriu, ulls, parpelles, nas, etc., etc.; curats radicalment pel Xarop depurant Mutgé.— 5 pessetas ampolla. Medicació fàcil y agradable; 15 anys d'èxit. Venda en farmacies y drogueries. Consulta: Doctor Mutgé, Mendixabal, número 15, principal; de deu a onze y de duas a quatre.— Barcelona.

NERVIS

la epilepsia, histèric, convulsions, vertichs tremolors, insomnis, migranya, dolors neuralgics, palpitations y demés accidents nerviosos se curan sempre ab l'ELIXIR BERTRAN 16 anys de gran èxit!

Venda: Farmacia Bertrán, Plassa Junqueras, número 2

A casarse tocan

Pera regalos de boda compreu a gust a la fàbrica, Jaume I, número 17. Unica premiada

Els metges recomanan

L'OLI DE FETJE DE BACALLÀ

de Botta y Baltá

per ser de fetges frescos, purament medicinal y rebut directament de Noruega.

Dipòsit: Farmacia de Botta y Baltá

Rambla de Catalunya, 1—BARCELONA—CAP SUCURSAL

¿TENIU TOS?

proveu las pastillas del

Dr. SASTRE Y MARQUES.—Hospital, 109

XAROP DE GLICERO FOSFATS FUXA

Exit creixent recomanat pels senyors metges contra la debilitat, anèmia, pobresa de sanch, etc., etc.

En todas las farmacias. Dipòsit: farmacia del autor

Girona, 124, xamfrà Aragó

LA TRENCADURA Y EL VENDATGE BARRERE

Elàstich sense ressort únich empleat per l'exèrcit francès

Maravellós invent pel metge especialista M. Barrère.

Boulevard du Palais, 3, Paris

Dos medis hi ha pera curar els trencats: o la operació, o la perfecta contenció, ab la qual se pot lograr la curació en certs casos y a gent jove: lo demés son enrahonaments. La perfecta contenció en tots els casos, els més difícils, s'obté ab el Vendatge Barrère, elogiat per totas las eminències extrangeras y del país. Doble pressió que'ls braguers metallehs, més suau, impereceptible al tacte, no mortifica la pell, pot portarse de dia y de nit, permet tot moviment, es el de més fàcil aplicació (un tap a una ampolla). Els ensaigs y consultes gratis. A. Ferrer, agent general pera Espanya: Carrer del Carme, n.º 15 y 17, pis 1., Barcelona. Demanis tractat científich «La Hernia».

¿Vol vosté trobar la mida de ses sabates, caminar comodament y calzar ab elegancia? Visiteu els magatzems

AL BUEN GUSTO—Plassa Real

Mitjas y mitjons sense costura

en llana superior, estam, llana y cotó, fil d'Escocia, sedalina, etc. Son las més comodas, de més duració y las úniques que tenen adop perfecte. Confecció a mida pera ciclistas, football, etc.

Antiga Fàbrica de F. Vieta
Nou St. Francesch, 5, just al carrer Escudellers

¡Gran èxit!

CREIX-PEL

Únich pera fer néixer el cabell o pel hermós y abundant, deté la seva caiguda, impideix tornarse calvo y surtir cabell blanc prematurament y cura ràpidament la Tinya Pelada.

5 PESSETAS POT

Farmacia GALOART Passadg St. Joan, 235 (devant las Salinas)

¡FUMADORS!

¿Voléu fumar bon paper?

Proveu l'acreditat

DIPÒSIT A BARCELONA.—HOSPITAL, 19

SE VENEN 10.000 pams de terrreno, situat en la Terrassa, terme d'Hospitalet. R. Carrer St. Joaquim, 13 (Sans).

L'ESTIUET DE SANT MARTÍ

En Segura:—*Señorito, una limosnita por el amor de Dios.*
 En Rusiñol:—*Te, vetaquí mitja capa.*
 En Segura:—*Rabia, rabia; el trozo que me tocó es de mejor calidad.*